

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Horákové a soudců JUDr. Petra Baierla a JUDr. Marie Grygarové v právní věci žalobce :

Mechel Service Stahlhandel Czech Republic s.r.o., IČ 47124121, 530 03 Pardubice - Pardubičky, Průmyslová čp. 461, JUDr. Antonínem Hedrlínem, Ph.D., advokátem, 170 00 Praha 7, Jankovcova 1037/49, proti žalovanému [údaje o účastníkovi] JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem, 460 08 Liberec VIII - Dolní Hanychov, ul. České mládeže 135, o zaplacení 398.732 Kč s příslušenstvím a odměnou, o odvolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 18. června 2013, č.j. 37 Cm 465/2009-144

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se mění tak, že směnečný platební rozkaz Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 21. prosince 2009, č.j. 37 Cm 465/2009-16, se zrušuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně a před soudem odvolacím a dovolacím ve výši 161.289,53 Kč, k rukám zástupce žalovaného JUDr. Martina Köhlera, advokáta, do tří dnů od právní moci rozsudku.**

Odůvodnění:

Žalobou podanou u soudu prvního stupně dne 26.11.2009 se žalobce proti žalovanému domáhal zaplacení částky 398.732 Kč se 6 % úrokem od 5.5.2009 do zaplacení a odměnou ve výši 1.329,11 Kč ze směnky podle jeho tvrzení vystavené žalobcem dne 2.2.2009 na jeho vlastní řád na částku 398.732 Kč se splatností dne 5.5.2009. Jak žalobce uvedl, směnku, ve které je jako směnečník uvedena společnost LIP Production s. r. o., IČ 27345149, podepsal žalovaný za směnečníka jako jeho jednatel, byť jednatelem nebyl. Směnku tak nebyl oprávněn za uvedenou společnost podepsat, a proto je sám směnečně zavázán. Žalobce dále uvedl, že směnečník změnil obchodní firmu na ÚMČ P-1, s.r.o., a že směnka nebyla dosud žalovaným zaplacená.

Soud prvního stupně vyhověl žalobě směnečným platebním rozkazem ze dne 21.12.2009, č.j. 37 Cm 465/2009-16, proti kterému podal žalovaný včasné námitky. Uvedl v nich, že dne 2.2.2009 sice akceptoval směnku za LIP Production s.r.o., avšak v té době byl plnou mocí ze dne 29.1.2009 zmocněn uvedenou společností zastupovat. Plná moc zmocňovala žalovaného jednat za zastoupeného po dobu, než budou v obchodním rejstříku zveřejněny provedené změny ve společnosti, nejdéle do 28.2.2009. Proto je pasivně legitimována uvedená společnost, nikoli žalovaný.

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně ponechal směnečný platební rozkaz shora uvedený v platnosti (výrok I.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů námitkového řízení ve výši 43.615 Kč (výrok II.). Jedná se o v pořadí třetí rozsudek soudu prvního stupně, když rozsudek ze dne 8.6.2010, č.j. 37 Cm 465/2009-37, který byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu ze dne 19.4.2011, č.j. 9 Cmo 256/2010-51, byl k dovolání žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28.3.2012, č.j. 29 Cdo 3180/2011-79, a rozsudek ze dne 9.8.2012, č.j. 37 Cm 465/2009-89, byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20.12.2012, č.j. 9 Cmo 421/2012-103.

V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně uvedl, že nevzal za prokázáno, že by žalovaný byl v době podpisu směnky zástupcem směnečníka na základě plné moci. Konstatoval, že věrohodnost předložené plné moci i tvrzení žalovaného o prezentaci se plnou mocí žalobci při podpisu směnky bylo vyvráceno výpovědí svědka [jméno] [příjmení] a rovněž směnkou, ze které s ohledem na připojení podpisu žalovaného k jeho označení v pozici jednatele právnické osoby jednoznačně plyne, že nejednal jako zmocněnec na základě plné moci, nýbrž jako jednatel. Soud prvního stupně vyjádřil pochybnost o existenci plné moci k datu jejího vystavení, tedy k datu 29.1.2009, s ohledem na výslech svědkyně [jméno] [příjmení], která uvedla, že žalovaného nikdy neviděla a nejednala s ním. Podle soudu prvního stupně nebyl dán logický důvod pro udělení plné moci, když veškeré úkony za společnost LIP Production s.r.o. mohla činit její jednatelka. Poukázal na to, že jmenovaná svědkyně uvedla, že za společnost fakticky žádné úkony nečinila, že listiny, které podepisovala, nečetla, a že vše podepisovala jen z důvodu žádosti paní [příjmení]. Soud prvního stupně dále uvedl, že nemá nejmenší pochybnost o tom, že [jméno] [příjmení] byla do společnosti LIP Production s.r.o. dosazena na pozici jednatele pouze formálně a navíc pouze krátkodobě, a že se v jejím případě jednalo o tzv., „bílého koně“, který fakticky nevykonával funkci jednatele a neplnil povinnosti s výkonem funkce spojené. Za plně věrohodnou a konzistentní označil výpověď svědka [jméno] [příjmení], který popřel, že by mu žalovaný kdy spornou plnou mocí předložil. Pokud žalovaný jednal při podpisu směnky, prezentoval se jako statutární orgán směnečníka s původní obchodní firmou a sídlem. Námitková tvrzení o existenci plné moci soud prvního stupně vyhodnotil jako ryze účelová ve snaze žalovaného vyhnout se platební povinnosti ze směnky. Plnou mocí ze dne 29.1.2009 shledal důkazem nevěrohodným, z něhož v kontextu s výpovědí svědkyně [jméno] [příjmení] nevzal za prokázáno její existenci k datu podpisu směnky žalovaným a logicky pak ani jednání žalovaného na základě této plné moci při akceptaci směnky předložené žalobcem. Za prokázáno vzal naopak to, že žalovaný jednal a vystupoval ve vztahu k žalobci výlučně jako jednatel společnosti LIP Production s.r.o., a že svůj podpis k akceptační doložce připojil jako osoba prezentující se funkcí jejího jednatele, kterou však již neměl. Připojení podpisu žalovaného na směnce je tak nutno považovat za exces ve smyslu ustanovení čl. I. § 8 zákona č. 191/1950 Sb., zákon směnečný a šekový, v znění pozdějších předpisů (dále jen, „ZSŠ“), který zavazuje přímo žalovaného. Směnečný platební rozkaz byl proto ponechán v platnosti, včetně výroku o nákladech řízení. Rozhodnutí o náhradě nákladů námitkového řízení ve prospěch plně úspěšného žalobce soud prvního stupně odůvodnil ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř.

Žalovaný napadl rozsudek včas podaným odvoláním (§ 204 odst. 1 o.s.ř.). Uvedl, že zmocnění k zastoupení ve směnečných vztazích není institutem výslovně směnečněprávním, v důsledku čehož se jeho úprava bude řídit ustanoveními § 31 až 33 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „obč.z.“). Protože nejde při zmocnění o úkon přímo

směnečněprávní, není nutné, aby plná moc byla vyznačena na směnce. K tomu odkázal na závěry obsažené v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 6.9.1999, sp.zn. 9 Cmo 600/97, a ze dne 31.5.1999, sp.zn. 5 Cmo 666/98. Namítl, že soud prvního stupně při hodnocení důkazů nepostupoval v souladu s Ústavou, resp. s právem žalovaného na spravedlivý proces, neboť předložené důkazy hodnotil vždy v neprospěch žalovaného a tam, kde se mu to nehodilo, je vyhodnotil podle svého uvážení. Poukázal na to, že v řízení bylo prokázáno, že [jméno] [příjmení] působila ve společnosti ÚMČ P-1 s.r.o. jako jednatelka v době od 16.2.2009 do 27.3.2009, a že soud prvního stupně se její roli snažil zpochybnit tím, že se jednalo o „bílého koně“. Tento termín soud prvního stupně zřejmě dovedl z toho, že jmenovaná si nebyla schopna po více jak čtyřech letech vzpomenout na to, jaké listiny v uvedené společnosti podepsala, přičemž to přičítal k tíži žalovaného. Žalovaný soudu prvního stupně vytkl, že na jedné straně nevzal za prokázáno, že by [jméno] [příjmení] podepisovala nějaké dokumenty mimo období, kdy byla jednatelkou ÚMČ P-1 s.r.o., na druhé straně však zpochybnil stáří plné moci pouze na základě toho, že žalovaný předložil její ověřenou kopii. Podle žalovaného byl soud prvního stupně již dopředu rozhodnutý, jakým způsobem řízení provede, a tomu přizpůsobil veškeré hodnocení důkazů, když neuvěřil ani jedinému tvrzení žalovaného, zatímco tvrzení žalobce či osob z jeho okruhu, které mají na výsledku sporu zájem, věřil ve všem, aniž by žalobce svá tvrzení musel jakkoli dokazovat. Nesprávným shledal to, že soud prvního stupně se opřel o rozsudek v jiném řízení. Zdůraznil, že nebylo hodnověrným způsobem prokázáno, že plná moc nebyla žalovanému [jméno] [příjmení] udělena, a že nedostatek důkazů byl nahrazen uvážením soudu, přestože to znamená popření legitimacy jejího jednatelství a rovněž legitimacy úředně ověřené kopie plné moci. Není přitom rozhodující, zda žalovaný plnou moc žalobci ukázal či nikoli, ale že byl zmocněn. Není rozhodující ani to, zda pod jeho jménem na směnce je uveden údaj o tom. Tento údaj lze považovat za „údaj obecný“, neboť podpisem směny za společnost fakticky jednal. Tvrzení žalovaného, že [jméno] [příjmení] podepsala v době, kdy byla jednatelkou ÚMČ P-1 s.r.o. plnou moc žalovanému, který na jejím základě mohl za uvedenou společnost jednat a zavazovat ji, přitom v řízení vyvráceno nebylo. Z těchto důvodů žalovaný navrhl změnu napadeného rozsudku tak, že směnečný platební rozkaz ve věci vydaný bude v celém rozsahu zrušen a žalovanému bude přiznáno právo na náhradu nákladů v řízení vynaložených.

Žalobce ve vyjádření k odvolání uvedl, že předmětem dokazování soudu prvního stupně bylo a ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28.3.2012, č.j. 29 Cdo 3180/2011-79, mělo být posouzení, zda směnečník udělil žalovanému plnou moc, která ho opravňovala k podpisu směny za směnečníka. Podobný požadavek vyjádřil Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 20.12.2012, č.j. 9 Cmo 421/2012-103, v němž soudu prvního stupně vytkl, že v předchozím řízení nevyslechl [jméno] [příjmení], která měla plnou moc podepsat. Soud prvního stupně jmenovanou podrobně vyslechl jako svědkyni a v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně zhodnotil, proč je přesvědčen o tom, že plná moc nebyla žalovanému v době podpisu směny udělena. Výpověď [jméno] [příjmení] přitom posuzoval v kontextu dalších důkazů. Závěry soudu prvního stupně jsou podle žalobce logické a reflektující dokazování, jak v řízení bylo provedeno. V rozsudku je přitom vysvětleno, proč soud prvního stupně dospěl k závěru o tom, že plná moc udělena nebyla. Pro „dokreslení kauzy“ žalobce zopakoval obsah svého vyjádření k námitkám, jež podle něj potvrzuje neexistenci plné moci v době podpisu směny, a uzavřel, že provedené dokazování plně nasvědčuje mimo jiné tomu, že plná moc předložena nebyla, že žalovaný uváděl v průběhu řízení nepravdivé skutečnosti, že [jméno] [příjmení] nepotvrdila jednoznačně, že by plnou moc podepsala, a naopak připustila, že její podpis mohl být na plnou moc „přenesen“. Z těchto důvodů žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů řízení.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo, v mezích vytčených podaným odvoláním i z důvodů, které nebyly v odvolání výslovně uplatněny (§ 212a odst. 1, § 205 odst. 2 o.s.ř.), přihlížel k vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5 o.s.ř.), a po provedeném jednání, při kterém zopakoval

dokazování (§ 214 odst. 1 a § 213 odst. 2 o.s.ř.), dospěl k závěru, že odvolání žalovaného je důvodné.

Předmětem odvolacího řízení je přezkoumání věcné správnosti rozsudku soudu prvního stupně vydaného v řízení o námitkách žalovaného proti směnečnému platebnímu rozkazu (§ 175 odst. 4 o.s.ř.). Základ přezkumné činnosti odvolacího soudu tak spočívá v hodnocení správnosti postupu soudu prvního stupně při projednání námitek a správnosti závěrů soudem prvního stupně na základě toho přijatých.

Podle čl. I. § 8 ZSŠ je ten, kdo se podepíše na směnku jako zástupce osoby, za kterou není oprávněn jednat, sám směnečně zavázán, a zaplatí-li, má tatáž práva, jaká by měla osoba, za kterou podle svých údajů jednal. To platí i o zástupci, který překročil meze svého oprávnění.

Podle čl. III. § 3 odst. 1 ZSŠ jsou neplatné směnečné nebo šekové projevy učiněné tak, že někdo podepíše jméno osoby zastoupené. Zmocněnec musí podepsat své vlastní jméno a připojit údaj, za koho podepisuje. Podle čl. III. odst. 2 ZSŠ zmocnění k podpisu směnky nebo šeku musí být písemné. V případech uvedených v čl. III. odst. 2 ZSŠ je k platnosti zmocnění zapotřebí notářského nebo soudního zápisu.

Podle § 31 odst. 1 obč.z. při právním úkonu je možné dát se zastoupit fyzickou nebo právnickou osobou. Zmocnitel udělí za tímto účelem plnou moc zmocněnci, v níž musí být uveden rozsah zmocněncova zastoupení. Podle § 31 odst. 4 obč.z., je-li třeba, aby právní úkon byl učiněn v písemné formě, musí být plná moc udělena písemně. Písemně musí být udělena plná moc i tehdy, netýká-li se jen určitého právního úkonu.

Ze směnky předložené žalobcem odvolací soud zjistil, že tato obsahuje příkaz žalobce jako výstavce směnky adresovaný obchodní společnosti LIP Production s.r.o., IČ 27345149, se sídlem [adresa], jako směnečníkovi zaplatit na vlastní řad žalobce dne 5.5.2009 částku 398.732 Kč. V rubrice určené pro údaj příjemce směnky je vypsáno LIP Production s.r.o., IČ 27345149, [ulice a číslo] [obec]. Pod těmito údaji se nachází jméno, příjmení a rodné číslo žalovaného a dále údaj, „jedenatel“ a vlastnoruční podpis žalovaného.

Z kopie listiny nazvané, „Generální plná moc“ odvolací soud zjistil, že společnost LIP Production s.r.o., IČ 27345149, jednající [jméno] [příjmení], [datum narození], jako jednatelkou zmocnila žalovaného v souladu s § 31 odst. 2 obč.z. ke všem úkonům jménem uvedené společnosti, a to na dobu, než budou v obchodním rejstříku zapsány změny názvu, sídla a jednatelky společnosti, nejdéle však do 28.2.2009. Plná moc je datována dnem 29.1.2009, je přijata žalovaným a je opatřena ověřovací doložkou, kterou Městský úřad Chrastava dne 1.2.2010 legalizoval, že kopie plné moci souhlasí doslovně s předloženou listinou, z níž byla pořízena.

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Českých Budějovicích v oddíle C, vložka 17105, odvolací soud zjistil, že žalovaný vykonával funkci jednatele v obchodní společnosti LIP Production s.r.o., IČ 27345149, v období od 21.1.2008 do 29.1.2009, a že jednatelkou žalovaného v období od 29.1.2009 do 21.3.2009 byla [jméno] [příjmení], [datum narození]. Výmaz žalovaného jako jednatele a zápis [jméno] [příjmení] jako jednatelky uvedené společnosti byl proveden dne 16.2.2009. K témuž datu byla v rejstříku zapsána změna obchodní firmy společnosti na ÚMČ P-1 s.r.o. a jejího sídla.

Z výpovědi svědka [jméno] [příjmení] odvolací soud zjistil, že jako obchodní zástupce žalobce sjednával obchody mezi žalobcem a LIP Production s.r.o. a připravoval směnky, které s těmito obchody souvisely. Jednou z těchto smenek byla i sporná směnka, kterou po její kontrole a podpisu jednatelem žalobce osobně předložil ve společnosti LIP Production s.r.o. k podpisu žalovanému. Při podpisu směnky nebyl žalovaným informován o tom, že by za uvedenou společnost jednal z jiného titulu, než z pozice jejího jednatele [příjmení] generální plné moci ze dne 29.1.2009 svědek informován nebyl, tato mu ze strany žalovaného předložena nebyla.

Z protokolu o jednání konaném před soudem prvního stupně dne 11.6.2013 odvolací soud zjistil, že při tomto jednání byla jako svědek vyslechnuta [jméno] [příjmení], [datum narození]. Po poučení podle ustanovení § 126 o.s.ř. a po seznámení s předmětem výsledku svědkyně uvedla, že o sporné směnce nic neví, že jí nic neříká společnost LIP Production s.r.o. ani společnost ÚMČ P-1 s.r.o., a že žalovaného nezná a nikdy ho neviděla. Svědkyně si nebyla schopna vybavit, zda byla jednatelkou LIP Production s.r.o., připustila však, že pokud tuto funkci zastávala, tak krátce. Po nahlédnutí do plné moci ze dne 29.1.2009 uvedla, že podpis na ní je jejím podpisem, a že ho na listinu připojila zřejmě proto, že to po ní chtěla paní [příjmení]. Kdy plnou moc podepisovala, si svědkyně již nepamatovala. Svědkyně dále uvedla, že je možné, že její podpis byl na plnou moc přenesen, neboť nejde o originál podpisu.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně k závěru, že žalovaný není z předmětné směnky směnečně zavázán, neboť při její akceptaci jednal za společnost LIP Production s.r.o. (nyní ÚMČ P-1, s.r.o.) na základě plné moci, jež mu byla touto společností udělena dne 29.1.2009. Soud prvního stupně učinil ohledně uvedené plné moci zcela hypotetický a ničím nepodložený závěr o tom, že v době přijetí směnky neexistovala, a na základě toho pak konstatoval, že žalovaný při podpisu směnky v rubrice určené pro podpis jejího příjemce nejednal na základě této plné moci, nýbrž jako jednatel příjemce, jímž však již nebyl. S takovým hodnocením důkazů a se závěry soudem prvního stupně přijatými ve vztahu k tvrzení žalovaného, že jeho oprávnění jednat za společnost LIP Production s.r.o. bylo založeno právě zmiňovanou plnou mocí, se odvolací soud neztotožňuje, když má za to, že z důkazů, jak byly v odvolacím řízení zopakovány, nebyla zjištěná žádná skutečnost, která by pravost a věcnou správnost této listiny jakkoli zpochybňovala, natož pak vyvracela.

V souvislosti s provedeným dokazováním odvolací soud poukazuje na to, že nebylo možno zopakovat výslech svědkyně [jméno] [příjmení], neboť tato na adrese uvedené v centrální evidenci obyvatel nebydlí a jinou adresu, na kterou by jí bylo možno zaslat předvolání k výslechu, se zjistit nepodařilo. Se zřetelem k úpravě obsažené v ustanovení § 213 odst. 2 o.s.ř., která odvolacímu soudu znemožňuje vyvodit z důkazů provedených soudem prvního stupně jiné skutkové závěry bez toho, že by důkazy byly opakovány, by objektivní nemožnost svědkyni předvolat k soudu znamenala vůbec k její výpovědi před soudem prvního stupně nepřihlídnout se všemi důsledky z toho plynoucími. Odvolací soud proto provedl důkaz čtením protokolu z jednání konaného před soudem prvního stupně dne 11.6.2013, při němž svědkyně byla vyslechnuta, a ke skutečnostem v rámci její výpovědi uvedeným přihlížel ve smyslu ustanovení § 132, část věty za středníkem o.s.ř. jako k tomu, co v řízení vyšlo najevo. Jmenovaná si přesně nevybavila okolnosti svého působení ve společnosti LIP Production s.r.o., nicméně potvrdila, že plnou moc ze dne 29.1.2009 podepsala. Úplný výpis z obchodního rejstříku uvedené společnosti přitom prokazuje, že k datu 29.1.2009, jež je na plné moci uvedeno jako datum jejího udělení, byla jednatelkou společnosti a tedy osobou k takovému úkonu oprávněnou. [příjmení] [jméno] [příjmení] vyslovené úvaze o tom, zda její podpis nebyl na listinu, „přenesen“, je třeba uvést, že tato měla svůj základ v tom, že plná moc z 29.1.2009 nebyla předložena v jejím originále, nýbrž v kopii. Jedná se však o ověřenou kopii plné moci, v důsledku čehož není žádného důvodu pro takto naznačené pochybnosti.

Odvolací soud dále uvádí, že výsledky provedeného dokazování neumožňují závěr o tom, že by snad v daném případě [jméno] [příjmení] projevená vůle nebyla myšlena vážně (opravdově), jak namítal žalobce. Z ničeho se totiž nepodává, že by plnou moc podepsala s vnitřní výhradou (tedy s vnitřním přáním, aby nenastaly právní následky učiněného projevu, a s nadějí, že k nim skutečně nedojde) či v žertu, případně, že by projev vůle pouze simulovala. Na jí projevenou vůli tak nelze pohlížet jako na vadnou. To, že plná moc nebyla žalovaným žalobci při přijetí směnky předložena, jak prokazuje výpověď svědka [jméno] [příjmení], je přitom z hlediska pasivní legitimace žalovaného irelevantní, stejně jako je irelevantní to, že plná moc nebyla na směnce vyznačena, a že podpis žalovaného byl připojen pod údaj „jednatel“, který bezprostředně navazuje na údaj

identifikující společnost LIP Production s.r.o. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.3.2012, sp.zn. 29 Cdo 3180/2011).

S odkazem na shora uvedené odvolací soud uzavírá, že žalovaný nemůže být ze směnky zavázán ve smyslu čl. I. § 8 odst. 1 ZSŠ, neboť úkon akceptace směnky učinil na základě hmotněprávní plné moci ze dne 29.1.2009 jemu písemně udělené společností LIP Production s.r.o. (nyní ÚMČ P-1, s.r.o.). Závěr soudu prvního stupně, že žalovaný při podpisu směnky vystupoval nikoli jako zmocněnec, nýbrž že se prezentoval jako statutární orgán směnečníka, tak není správný.

Pro úplnost je třeba dodat, že v dané věci nebylo možno žádným způsobem přihlížet k závěrům, jež učinil Vrchní soud v Praze ve věci u něj vedené pod sp.zn. 5 Cmo 387/2010, neboť ve zmiňované věci se jednalo o směnku vystavenou jiného dne (3.3.2009), přičemž na rozdíl od žalované směnky byl na ní směnečník uveden pod nesprávnou obchodní firmou a s nesprávným sídlem. V uvedeném řízení nadto žalovaný předložil k důkazu jinou plnou moc.

Z vyložených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil podle ustanovení § 220 odst. 1, písm. b/ o.s.ř. tak, že směnečný platební rozkaz Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 21.12.2009, č.j. 37 Cm 465/2009-16, zrušil.

Výrok o nákladech řízení před soudy obou stupňů a před soudem dovolacím je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 2 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř., podle kterých bylo úspěšnému žalovanému přiznáno právo na jejich náhradu proti neúspěšnému žalobci. Náklady řízení žalovaného tvoří mimosmluvní odměna za 11 úkonů právní služby po 9.900 Kč (převzetí a příprava zastoupení, námítky, účast při jednání před soudem prvního stupně dne 8.6.2010, 9.8.2012, 11.6.2013 a před odvolacím soudem dne 4.9.2014, 2x odvolání, dovolání, 2x porada s klientem) podle ustanovení § 9 odst. 1 ve spojení s § 7, bod 6. vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 11 paušálních náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a dále soudní poplatek za odvolání ve výši 16.000 Kč a soudní poplatek za dovolání ve výši 5.000 Kč. Nákladem řízení žalovaného je dále cestovné, jež bylo vynaloženo v souvislosti s účastí jeho zástupce při jednáních před odvolacím soudem ve výši 1.248,40 Kč a 1.293,36 Kč, náhrada za promeškaný čas ve výši 1.200 Kč a náhrada za 21 % daň z přidané hodnoty ve výši 24.347,78 Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.) Náklady řízení v celkové výši 161.289,53 Kč je žalobce povinen zaplatit žalovanému k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Pokud jde o žalovaným dále uplatněný úkon právní služby, spočívající v jeho podání ze dne 2.2.2010, za tento mu nebylo možno odměnu přiznat, neboť se jedná o podání, s nímž byla soudu prvního stupně pouze předložena plná moc z 29.1.2009. Nejde tedy o samostatný úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za samostatný úkon právní služby vykonaný v občanském soudním řízení nelze považovat ani ústavní stížnost z 3.8.2012, za kterou žalovaný rovněž požadoval přiznání odměny. K odměně za zastupování účtované žalovaným v souvislosti s jednáním nařízeným odvolacím soudem na den 19.4.2011 odvolací soud konstatuje, že z protokolu o tomto jednání se nepodává, že by se ho zástupce žalovaného zúčastnil, v důsledku čehož odměna za tento úkon právní služby nebyla žalovanému přiznána, neboť nelze mít za osvědčeno, že úkon byl skutečně vykonán. Za osvědčeno nelze mít ani vykonání úkonu, který žalovaný ve vyúčtování nákladů řízení označil jako „vyjádření k žalobě“ s datem 28.8.2009, neboť obsah spisu neumožňuje závěr o tom, že by takové vyjádření bylo podáno. Nadto je třeba uvést, že datum žalovaným tvrzeného podání předchází datum 26.11.2009, kdy řízení bylo zahájeno podáním žaloby u soudu prvního stupně. Žalovanému nebyla dále přiznána odměna za jeho zastupování v souvislosti s jednáním nařízeným odvolacím soudem na 9.4.2013, neboť toto jednání se nekonalo, když bylo již dne 26.3.2013 odročeno na 11.6.2013. Za tohoto stavu věci pak nebylo možno žalovanému přiznat jím dále účtované paušální náhrady hotových výdajů a náhradu za daň z přidané hodnoty z nákladů řízení, které nebyly shledány jako náklady žalovaným skutečně či účelně vynaložené.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.).

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí.

Praha 4. září 2014

JUDr. Iva Horáková
předsedkyně senátu